

היכל, להיכל, בהיכל.

ירושלים, לירושלים, בירושלים.

בבולן, אם הוסיף ואמר: שאוכל לך — אסור.

אך אם הוסיף ואמר: לא אוכל לך — מותר.

והוינן בה: מאן שמעינן ליה דלא שני ליה בין האומר אימרא ובין האומר לאימרא או כאימרא, שבבולן חל הנדר, גם אם אינו מוסיף את כ"ף הדמיון? —

רבי מאיר היא! שהרי לרבי יהודה אם לא הוסיף את כ"ף הדמיון לא אמר כלום.

אם כן, אימא סיפא: וכולן, אם הוסיף ואמר: לא אוכל לך — מותר.

וזה שלא כרבי מאיר, כי —

והתנן: "לקרבן לא אוכל לך" — רבי מאיר אוסר.

ואמר על כך רבי אבא: נעשה כאומר "לקרבן יהא — לפיכך לא אוכל לך"!

ואילו משנתנו מתירה אותו באכילה.

ומשנינן: לא קשיא:

הא, משנתנו מדברת בענין דאמר: "לא

אימרא לא אוכל לך". שאז מותר לרבי מאיר, היות ואינו סבור ש"מכלל לאו אתה שומע הן".

ואילו הא דאמר רבי מאיר שאסור, הוא בענין דאמר: "לאימרא [בשוו"א תחת הלמ"ד] לא אוכל לך".

מתניתין:

א. האומר: קרבן עולה, מנחה, חטאת, תודה, שלמים — שאני אוכל לך!

אסור, על אף שלא הוסיף את כ"ף הדמיון.

רבי יהודה מתיר, עד שיוסיף את כ"ף הדמיון.

ויש חידוש בדברי רבי יהודה, שלא אומרים בהם "שמם מורה על איסורם", ואינם דומים לאומר "פיגול" או "נותר" בלי כ"ף הדמיון, שבהם אף רבי יהודה אוסר היות ושמם מוכיח עליהם שכוונתו לאיסור.

ב. האומר: הקרבן, בקרבן, קרבן — שאוכל לך!

אסור אפילו בלי כ"ף הדמיון.

ג. האומר לקרבן לא אוכל לך — רבי מאיר אוסר.

במינה של בכור, כי זה שטוען שאפשר להתפיס בה, סבור שדי בכך שאמרה תורה שיש "מעשה הקדשה" בבכור על ידי אדם כדי שקדושת בכור תחשב דבר הנדור. ואילו החולק עליו סבור שרק בסוג קדושה שחלה גם על ידי אדם אפשר להתפיס, ולא בקדושה של בכור שכל ביטויה בידי האדם הוא רק במעשה הקדשה, ללא חלות של קדושה על ידו.

אפשר להתפיס בו לכולי עלמא.

ואילו הגרי"ז מבאר, שלכולי עלמא אין צורך שקדושה הנעשית בפיו של האדם תחול בפועל מחמת פה האדם כדי שיוכלו להתפיס בה.

אלא, די בכך שהקדושה הקיימת יכולה להעשות על ידי פה האדם, כדי שתחשב הקדושה לדבר הנדור שאפשר להתפיס בו.

והמחלוקת כאן היא בקדושה המיוחדת